

genoeg van zou krijgen. Daarom tot slot nog één staaltje.

„Eenmaal zag ik in Juli jonge boommarters, die aan den voet van een hollen eik (te X.) speelden. Toen ze mij bemerkten, vluchtten ze hun hol in den boom binnen, door een spleet tusschen de wortels. Een eigenaardig krabbellend geluid binnenin vertelde mij, dat ze aan den hollen binnenkant naar boven klauterden. Weldra verscheen voor de spleet de spitse snuit van de oude. Zij keek mij met haar kwaadaardige oogen zoo strijdlustig aan, blies door de blikkerende tanden en scheen volkomen bereid een strijd met mij om haar kroost te wagen.”

„Einmal traf ich noch im Juli junge Edelmarder an, die vor einer hohlen Eiche spielten.... Als sie mich schliesslich bemerkten, flüchteten sie in den im Wurzelwerk des Baumes gelegenen Eingang zu ihrer Kinderstube, und ein hörbar werdendes Geräusch liess vermuten, dass sie an der hohlen Innenseite in die Höhe zu klimmen versuchten. Als bald erschien auch die Alte am Eingang, zornig keckernd und augenscheinlich bereit, ihre Nachkommenschaft mit Einsatz des eigenen Lebens zu verteidigen.”

De Hollandsche schrijver laat op bovenstaande passage volgen, dat hij zich daarna terugtrok!

Dat zal ik nu ook maar doen. Een vreemde waarneming als een eigen voor te stellen, doet werkelijk de deur dicht!

Dr. AUG. DE WEVER.

Onder de verschillende tijdschriften, waarmee ons „Natuurhistorisch Maandblad” in ruilverkeer staat, behooren de „Entomologische Mitteilungen, herausgegeben und redigiert von Walther Horn”.

Walter Horn verstaat de kunst om z'n tijdschrift lezenswaardig te maken.

Al was 't alléén maar door de langere of kortere stukjes, waarmee hij, nu al 27 malen, keer op keer, de „Entomologische Mitteilungen” ten doop houdt.

Die stukjes luiden: „Et meminisse et vaticinari liceat”.

Uit die stukjes „sprudelt” kennis, „sprudelt” geest. Horn weet daarin den juisten toon te treffen om iemand, op oolijke, zelden kwetsende wijze, de waarheid te zeggen.

Zelden „kwetsende wijze”, wijt degene die aan z'n scherpe aanvallen bloot stond, na lezing van 't over hem gevelde vonnis, moet zeggen: „Walther Horn heeft me daar netjes te grazen genomen”.....

* * *

Als ik beschikte over Walther Horn's talenten, had 'k al lange in ons „Natuurhistorisch Maandblad” 'n rubriek geopend, waarboven met groote letters stond: „Et meminisse et vaticinari liceat”.

'k Zette dan in 't zonnetje meer dan eenen

Limburger, die, ofschoon hij in staat is om over Natuurhistorische onderwerpen in ons Maandblad de pen te voeren, zulks achterwege laat, uit eene den Limburger nou eenmaal aangeboren te groote bescheidenheid overal....

En.... dan zou heusch de Nuther dokter voor dat „Et meminisse” etc. 'n dankbaar onderwerp geweest zijn en nóg zijn.

't Feit toch, dat hij, die zoo vele jaren lang, op botanisch gebied 'n coryphee was en nu niets meer van zich laat hooren in 't Maandblad, waarin hij vroeger zoo'n interessante bijdragen leverde, had me al lang 'n gereede aanleiding kunnen wezen om over Dr. de Wever een „et meminisse et vaticinari liceat” te schrijven.

* * *

Vandaag doe 'k 't.... ook zonder Walther Horn's talenten toch!

En wel, omdat 't nu maar 'ns openlijk moet gezegd worden, dat Dr. Aug. de Wever veel en veel te veel bescheiden is.

De kwestie zit zóó!

Ettelijke dagen geleden schreef 'k hem, op verzoek van den heere Waage, of hij wellicht na wat hij vroeger al gepubliceerd had over „Viscum album” nog iets naders over den „Maretak” wist.

En.... omdat 'k zoo vaak al, in de laatste jaren, bij hem „bot had gevangen”, als 'k trachtte hem aan te zetten tot publiceeren zijner botanische bevindingen, stelde ik me ditmaal tevreden met heel ampertjes maar te doelen op „pennenvruchten van zijn hand” voor 't Maandblad.

't Resultaat?....

Et meminisse et vaticinari liceat”.

* * *

Amice,

.....

„Voor 't Maandblad zou ik alleen populaire zeer laag bij de grondsche bijdragen (spatieering van mij, J. C.) kunnen leveren”.

Zoo iets durft me te schrijven iemand, die op Limburgsch botanisch gebied in binnen- en buitenland, jaren lang, de vraagbaak is geweest!

Doch 't wordt nog mooier.

„Et meminisse et vaticinari liceat”.

Ik citeer den brief van Dr. de Wever letterlijk:

„Van de zeer talrijke zaaioproeven met Viscum album, die ik in 1911 en 1912 nam, zijn er zeer weinig opgekomen; omdat ik „altijd op heesters zaaide, waarop Viscum „nog niet bekend was.

„In mijn tuin groeit ze nog op Cornus en „Amelanchier.

„Hierop had ik gelegenheid de bestuiving „enz. na te gaan, maar ik zie niets nieuws.

„Dit jaar zag ik nog Viscum op een volle „grondsperzik te Sweykhuisen; hierop zag ik „ze de eerste maal.

„Veel oude groeiplaatsen van Viscum zijn

„sedert 1911 verdwenen en geen of weinige „er bij gekomen“.

* * *

En de geveer van zulke gegevens beschikt, naar hij schrijft, alleen over „zeer laag bij de grondsche bijdragen!“...

„Et meminisse et vaticinari liceat.“

JOS. CREMERS.

WALKERS PHORIDENTYPEN.

De heer P. Hummelinck, Vlaardingen, schrijft aan de Redactie:

In zijn artikel „Untersuchungen an Phoridentypen“ (bladz. 44; 15e Jrg.) zegt de Heer P. H. Schmitz S. J.:

„Walkers Typen müssen sich, wenn sie noch vorhanden sind, im Britischen Museum befinden“.

Ik kan U mededeelen dat de type van *Phora bifasciata* Walk. van Celebes zich nog in de collectie van het British Museum (Natural History) bevindt en in uitstekende conditie is. De twee andere beschreven Phoriden schijnen verloren te zijn geraakt“.

KLASSIFIKATION DER PHORIDEN UND GATTUNGSSCHLUESSEL

Bei den Metopininae sind die Supraantennalen, wenn vorhanden, stets nach vorn gerichtet (porrect oder inkliniert). Ihre Schienen besitzen keine Einzelborsten, sondern nur sog. Wimpern (Cilien). Diese kommen meist reihenweise, selten isoliert vor. Sie sind meist schwächer (kürzer und dünner) als die Einzelborsten; es kann jedoch vorkommen, dass die Wimpern in gewissen Gattungen der Metopininae (z. B. *Phalacrotophora*) stärker (länger und dicker) sind als die Einzelborsten gewisser Phorinae (z. B. *Triphleba*-Arten. Scheinbare Einzelborsten an den Schienen einzelner Metopininae (z. B. *Xanionotum*) sind niemals den Schienenborsten der Phorinae homolog, sondern als isolierte Cilien zu deuten.

Die angeführten Merkmale liegen, wie man sieht, auf dem Gebiete der Chaetotaxie, die sich hier wieder einmal, wie so oft bei Dipteren, als sehr bedeutungsvoll für die Klassifikation erweist. Sie scheinen auf den ersten Anblick geringfügig, sind aber tatsächlich Symptome durchgreifender Verschiedenheiten von mancherlei Art. So ist z. B. der Bau der Mesopleuren in beiden Subfamilien ein wesentlich anderer. Bei den Metopininae ist die von den neueren Morphologen als anepisternum bezeichnete Mesopleure stets längsgeteilt (anepisterni pars prior und posterior) ausser etwa bei Weibchen mit stark verkümmertem Thorax, die hier naturgemäss nicht in Betracht kommen. Der vordere Teil ist meist kleiner als der hintere und bei den verschiedenen Gattungen von wechselnder Gestalt, welche stets eine gewisse Proportion wahrt zu den davor gelegenen Pro-

pleuren. Die Grenze zwischen den beiden Teilen der Mesopleure (mes¹ und mes² in Fig. 16)

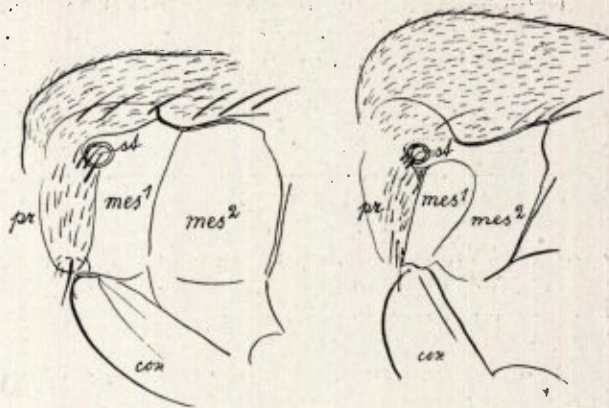

Fig. 16. Links: Thoraxseite (Vorderhälfte) von *Pseudohypocera* sp.

Rechts: Dasselbe von *Megaselia* sp.
cox Vorderhüfte mes¹ anepisterni pars prior
mes² anepisterni pars posterior pr Propleure st Stigma

verläuft bei einigen Gattungen z. B. *Pseudohypocera* gerade, von der Dorsopleuralnaht abwärts gegen die Vorderhüften hin; bei andern z. B. *Megaselia* ist sie im oberen Teil nach vorn umgebogen und läuft auf das Prothorakalstigma zu. Infolgedessen entsteht oberhalb mes¹ eine Brücke als Fortsetzung von mes², durch welche mes² mit der Schulterplatte in Verbindung tritt bzw. verwächst. Zwischen mes¹ und mes² besteht oft ein Unterschied der Färbung; mes¹ ist niemals behaart. — Bei den Phorinae ist mit einziger Ausnahme der zur madagassischen Fauna gehörigen Gattung *Nossibia* die Metapleure stets ungeteilt.

Die Phorinae sind als die primitivere Subfamilie zu betrachten; nur bei ihnen gibt es Hypopygien mit beweglichen, gelenkig verbundenen Zangen (*Paraspiniphora*, *Phora*), behaarte Längsadern u. a. ursprüngliche Charaktere. Flügellose Formen kommen bei ihnen nicht vor. Die Metopininae sind aus innen entstanden, indem sie die Schienenborsten und die nach oben gerichteten Supraantennalen verloren und die bereits bei manchen Phorinae neben den Einzelborsten vorhandenen Schienenwimpern allein beibehielten bzw. zu besonderer Entwicklung brachten. Ihre nach vorn gerichteten Supraantennalen sind eine Neuerwerbung und wahrscheinlich aus der Feinbehaarung der Stirn durch Differenzierung hervorgegangen. Einen Ansatz zu dieser Differenzierung findet man gelegentlich auch schon bei den Phorinae. Bei *Chaetoneurophora thoracica* Meig.) z. B. sieht man rechts und links in einem gewissen Abstand von der Stirnmediane je eine ziemlich regelmässige Reihe nach vorn und auf einander zu geneigter Haare, deren vorderstes Paar bürstchenartig entwickelt ist (45 130). Hier könnte wohl der Ausgangspunkt liegen für die Entwicklung der nach vorn gerichteten Supraantennalen der Metopininae.

(Wordt vervolgd).